

Forhandling**Kulturministeren (Jytte Hilden):**

Om det foreliggende hovsaforslag synes jeg, at det kommer en postgang for tidligt.

Loven om biblioteksafgiften blev vedtaget i 1991 med meget bred tilslutning, nemlig fra De Konservative, Venstre, SF, CD, De Radikale, Kristeligt Folkeparti og Socialdemokratiet. Loven trådte i kraft den 1. januar 1992.

Jeg går ud fra, som det er vanen her i Folketinget, at partierne bag loven er enige i, at en overgangsordning ikke kan ændres, medmindre alle partier bag lovforslaget er totalt enige.

Loven indebar en meget omfattende omlægning af biblioteksafgiftssystemet: Nye grupper af berettigede skulle have del i afgiften, afgiften skulle ikke længere fordeles alene efter bindtal for bibliotekerne, men også efter sidetal, og grundlaget skulle være optællinger ved hjælp af edb. Det blev Folketingets mange partier næsten alle enige om efter besværlige forhandlinger under den daværende regering, som vel at mærke var borgerlig.

Det var klart, at en umiddelbar gennemførelse af disse store ændringer kunne have fået voldsomme økonomiske konsekvenser for den enkelte berettigede. Derfor blev det vedtaget, at omlægningen skulle introduceres over 5 år. Jeg gentager: 5 år. Denne periode udløber altså den 1. januar 1997. Indtil da befinder vi os reelt i en overgangsfase.

Indrømmet: Det er en ganske lang tid, men sådan kan den kulturpolitiske virkelighed også se ud, og sådan ville et stort, stort flertal af kulturpolitikere fra næsten alle partier det for næsten 5 år siden. Og det bør partierne vel også stå bag i dag.

Meget passende foreskriver loven selv i § 11, stk. 2, at:

»Forslag til revision af loven fremsættes for Folketinget i folketingsåret 1996-97«.

Altså i næste samling.

Meningen med revisionsbestemmelsen er naturligvis, at Tinget skal have lejlighed til at se på loven som helhed og ændre en indviklet vægtning af loven som helhed. Det synes jeg er ganske velbegrundet, og jeg ville være ked af som kulturminister at rive et enkelt element ud.

Lad mig understrege, at jeg meget gerne deltager i drøftelse af, hvor bundgrænsen skal ligge i fremtiden. Skal vi blot have en bagatelgrænse? Det er også ud fra et kulturpolitisk synspunkt for en kunststøttelov et godt spørgsmål.

Til spørgsmålet om V's og K's forslag om at sætte denne bagatelgrænse for biblioteksafgiften ned fra de nuværende 1.301 kr. til 100 kr. får konsekvenser for finansloven, kan der svares: Bevillingen var i 1995 på 134,9 mio. kr. plus 1 mio. kr. til eventuelle reguleringer. Bevillingen for 1996 er 137,4 mio. kr. plus ekstra 1 mio. kr. Det beløb står fast, da regeringen og De Konservative har en finanslovaftale, og som jeg har sagt tidligere, en aftale er en aftale for ansvarlige partier.

Umiddelbart ville en vedtagelse af lovforslag nr. L 86 derfor betyde, at knap 2,6 mio. kr. skulle tages fra de ca. 6.975 berettigede, som i dag modtager afgift, for at dække betalingen til ca. 4.555 personer, som i dag falder under bundgrænsen. En sær konsekvens!

Regeringen kan altså ikke støtte det foreliggende lovforslag.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Det kan ikke komme bag på nogen, at den årligt tilbagevendende diskussion om biblioteksafgiften kan afstedkomme et forslag som det, De Konservative og Venstre her har præsenteret os for.

Som regel kommer denne debat især i dagbladet Politiken, når det hver forsommer bliver bestormet med læserbreve, når afregningen fra biblioteksafgiften dumper ind gennem forfatterens brevsprækker. Derefter kører debatten en rum tid, og det er sådan set med de samme argumenter som året før, som så igen er en gentagelse af det forrige års argumenter osv., i hvert fald igennem en 4-års-periode i denne omgang.

I Socialdemokratiet undrer vi os ikke så meget over det her beskrevne, men meget over, at Venstre og De Konservative nu vil ændre reglen om bagatelgrænsen i lov om biblioteksafgift helt isoleret fra resten af lovkomplekset. Vi kan derfor ikke støtte V's og K's fælles forslag om at nedsætte bundgrænsen for biblioteksafgiften til 100 kr., som der står i forslaget.

Men jeg vil da godt sige, at hvis det er et oplæg til yderligere forhandlinger om denne meget lille del af hele biblioteksafgiften, vil vi som altid være positivt indstillet over for en samtale, måske endda en forhandling. Men lad det være sagt helt klart og tydeligt, at betragtet som et isoleret fænomen vil vi ikke vide af det. Det må vente, indtil den nuværende reform af biblioteksafgiften er slået helt igennem, og det sker jo, således som også ministeren netop har beskrevet det, efter det overgangssystem, som vi aftalte i 1991.